

Ран Босилек

Патиланчо

Баба Цоцолана

Драги ми Смехурко,
 Бързам да ти пиша. Но
 как да захвана? Ще почна
 направо с баба Цоцолана.
 Ех, да знаеш само колко е
 припряна! Но аз се не стрес-
 нах. Прислужник й станах.

Чух край мен да казват:
 „Горкото момченце! Има да
 си пати. То не знай, че баба
 честичко налага!“

Но и те не знаят, че мен
 Патиланчо ме дигат и слагат. Не знам по-нататък що има да ста-
 ва. Но моята баба страх ми не внушава. Тя лесно се сърди. Ала
 пък и лесно гневът ѝ минава. Кресливичка пада, но не се престру-
 ва. А за мен, Смехурко, това много струва. Що трябва да правя
 всякога ще зная. Тя самичка вчера си каза каква е.

– Патилане – рече, – ти трябва да знаеш, че аз съм припряна.

– Нищо, бабо, нищо. Затуй пък аз нося сърчице засмяно.

– После, Патилане, моята ръчичка възтежичка пада. Та ако те
 нявга така поналожа...

– Нищо, бабо, нищо. То без туй не може.

Добре се разбрахме.

После мойта баба две стомни донесе и така ми рече:

– Хей там на мегдана, отгук недалече, за вода ще идеш. Чеш-
 мата ще видиш. Тъй е обичаят. По вода да тръгне от сега до края.

– Зная, бабо, зная.

И аз се завтекох с шарените стомни. Тичах да се върна. Та
 бърз и послушен баба да ме помни.

Ала нали има глава да си пати. Без да ме съгледа, колелото
 блъсна в мен съседа Страти. Той литна, горкият, нагоре с нозете.
 Ала и аз счупих стомните, и двете. Но стисках им здраво дръжки-
 те в ръцете.

Ни жив, нито мъртъв, при баба се върнах. Счупените дръжки
 отдалеч тя зърна. Ех, че като викна баба Цоцолана!

– А бре, Патилане! С това ли захвана? Жив не ще останеш, ако те подхвана!

Но аз й разказах как белята стана. И лесно й мина.

– Кой, Страти ли? – рече. – Зная го аз него! Той три пъти вече как тая година и мене събаря. Не можа ли барем там да се пребие!

– Ох, стига му, бабо! Сега на чешмата раните си мие.

– Така му се пада. Вчера щял да смаже съседката Рада. Но той още днеска стомните ще купи. А ти тичай! Със бялото менче иди на чешмата. С него и да паднеш, няма да се счупи!

Със бялото менче донесох водица. Всичко се заглади. И аз не опитах как лекичко милва на моята баба тежката ръчица.

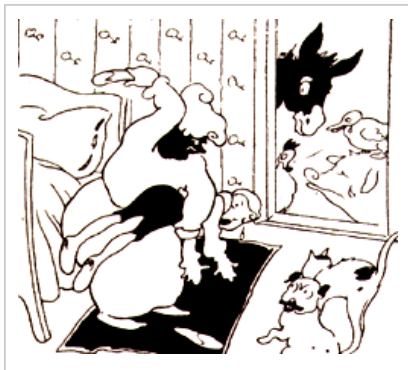
Чакай второ писмо, драги ми Смехурко.

Поздрав най-сърдечен!

Твой приятел вечен:

Весел Патиланчо

Какво чудо стана

Драги ми Смахурко,
Седнах да ти пиша, та да се посмееш. То за смях е, зная, но аз си изпатих. Казано накратко, тупаха ме, братко.

Ти нали познаваш баба Цоцолана, дето бях ти писал, колко е припряна? Тя за хубостчица душата си дава. Два месеца става вечер не пропуска да не се намаже със едно мазило, дето подмладя-

ва. Баба Цоцолана от това мазило по-млада не стана. Ала то докара моето патило.

Една вечер късно баба Цоцолана уж беше заспала, а викна високо от своята стая: „Слушай, Патилане! Легнала съм вече. Дай ми от долапа малката кутийка с бялото мазило!“

Аз скочих и грабнах първата кутийка, що в долапа зърнах. Внесох я и питам:

– Свещ дали да паля?

– Хайде, вече лягай! Свещта пари струва. Баба ти си знае: и в тъмното може!

Аз бързо излязох и никак не знаех, че вместо кутийка с бялото мазило, бил съм й занесъл пак такваз кутийка с боя за обуца.

Легнах си спокойно. През стената слушах в съседната стая, как баба пъшка, пъшка не заспива, с чудното мазило бръчките разтрива.

На сутринта рано, както всяка заран, бързоръка Дана кафе й занесе. Но още на прага, чу се страшен трясък. Тича вънка Дана, вика, та се къса: „Какво чудо стана! Кой дявол го стори? Баба Цоцолана станала мецана! Идете я вижте! Щом само я зърнах, подноса обърнах!“

Вик и олелия – махалата се смая. Котаракът скочи, кучето заляя...

Но разбрах аз скоро мечката каква е. Тя ме сграбчи здраво, с чехъла заудря...

Съседи се събраха, та ме отърваха.

Тъй, драги Смехурко, баба Цоцолана на мецана стана, ала и по мене здраво не остана. Но всичко минава. Всичко се забравя. На, сега ти пиша и смях ме задавя. Пращам ти картинки. Аз сам ги рисувах. Но щом ги разгледаш, скъсай ги веднага, че не дай си, Боже баба да узнае, чехълът ѝ страшен пак ще заиграе!...

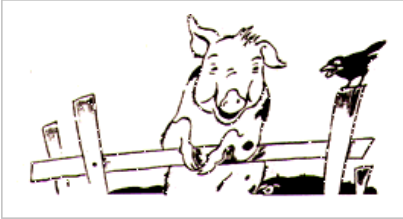
Хайде, толкоз стига.

Поздрав най-сърдечен!

Твой приятел вечен:

Весел Патиланчо

Свинчо се прослави

Драги ми Смехурко,
Пак писмо ти пиша – ти
да се посмееш, аз да се
разтуша.

Баба Цоцолана чуден
Свинчо има, дебел като нея.
Аз и той сме двама приятели
верни. Кога ме натупат, при

него отивам, нему се оплаквам. Той ми грухти кротко и ме утешава.

Преди две недели разбрах, че ще колят за Коледа Свинчо. Домъчня ми много. Цяла нощ не мигнах. За Свинчо все мислех. Как да му помогна? Как да го разтуша? Най-сетне намислих. Аз бях чувал често от съседа Крайю, че неволя тежка с вино се забравя.

На сутринта рано грабнах от долапа едно шише вино и право при Свинчо. Излях му го бързо в малкото корито и така му рекох:

– Неведнъж ти, Свинчо, си ме утешавал. Сега мой ред иде. Лоши дни те чакат. Срѣбни, утеши се. Навън излез после, та по-разходи се. Мене ако питаш, не се връщай вече. Забегни далече!

Послуша ме Свинчо. Хубавичко срѣбна. В коритото капка винце не остави. Но затуй пък толкоз славно се прослави!

Мирен в друго време, сега Свинчо рипна, стобора прескочи и хукна навънка. Де се взе насреща чичо Тънкопретко! Свинчо го събори и той падна възнак, с краката нагоре.

Но Свинчо не спря се. Де скача – не види. Баба Цоцолана насреща му иде. Той я блъсна силно и тя се търкулна.

Но съседа Байо той най-много смая. Байо си вървеше. Позамислен беше. Отпред нещо скочи. Дорде Байо усети, Свинчо му се мушна право под нозете. На гръб го задигна и хукна със него...

Дълго Свинчо тича. Много пакост стори. Съседи се сбраха, едвам го прибраха.

Но след туй настана за мене пердаха.

Чичо Тънкопретко с дебела тояга като ме подхвана, като заналага... Видях аз без време по пладне звездите.

Та така, Смехурко. Свинчо се прослави, пък аз си изпатих.

Поздрав най-сърдечен!

Твой приятел вечен:

Весел Патиланчо

Светкавица

Драги ми Смехурко,
 Не вярвам да знаеш, как
 от силен удар светкавица
 става. Та затуй ти пиша, да
 ти поразправа.

Не ща да се хваля. Но ти
 ме познаваш. Рисувач съм
 славен. Един ден си рекох
 „Днеска ще рисувам баба
 Цоцолана. Но как тъй да ста-
 не, че като се гледа – да не се
 познае?“

Кроих, смятах, мислих.
 Най-подир намислих. На
 тънка хартия нарисувах с
 въглен една кукумявка. Но
 тъй я улучих, че щом я съг-
 леда, кучето заджафка.

И реших да лепна мойта
 кукумявка под стрехата на-
 ша, та гаргите с нея по двора
 да плаша. Никак не се бавих.
 Картинката страшна на стола

поставих, лепилото грабнах и почнах да мажа. Цялата картина от-
 зад аз нацапах.

В туй време във викна баба Цоцолана. – Де си, Патилане?

И аз цял изтръпнах. Четката в джоб мушнах, лепилото граб-
 нах, в долапа го пъгнах. Но мойто плашило на стола остана...
 Влезе натъкмена баба Цоцолана. – Иди да ми купиш кутийка чер-
 вило! – извика тя строго и седна на стола.

Аз се разтреперих. Белята готова: моето плашило се залепи
 здраво о роклята нова. Дано не го види! Запази ме, Боже!

Хукнах за червило. Купих и се върнах.

Баба Цоцолана бързо се приготви. На пътя излезе в премени
 богати. Па по гости тръгна, важно се заклати. Но смях гороломен

насред пътя спря я. Мало и голямо викаше след нея: – Баба Цоцолана пак за присмех стана!

И тя се обърна, плашилото зърна, па назад се върна люто разлютена. Рисувача кой е – веднага се сети. – Ти сега ще видиш, Патилан проклети! – викна тя, замахна и така ме плесна, че из мойта буза светкавица блесна!

Добре, че избягах, та тя не повтори. Иначе Бог знае що щеше да стори!

Поутихна после баба Цоцолана и твой Патиланчо жив и здрав остана. Ала до днес още, щом само съгледам тежката десница, мене ми се чува, че плесница пляска. И виждам как страшно светкавица бляска.

Но аз пак съм весел, драги ми Смехурко. На цял свят разправам, за смях и за слава, как от силен удар светкавица става.

Поздрав най-сърдечен!

Твой приятел вечен:

Весел Патиланчо

Дебеланко

Драги ми Смехурко,
Знаеш колко много моята господарка, баба Цоцолана, е към мене вече строга и припряна. А своето куче майчински милува, все с мляко го храни, по носа целува. А то едно куче – да го не погледнеш: късо и дебело, на своята стопанка красотата взело. Тя му вика Мими, а аз – Дебеланко. Като всеки глезльо, навред нос въвира. И веднъж случайно хапове

за сила на стола намира. Без да му размисля, всичките излапва. От тая подсилка бабин Дебеланко страшно дебел стана. Стигна и задмина баба Цоцолана, легна Дебеланко – не може да мръдне. От пълнота вече едвам-едвам диша. Уплаши се много баба Цоцолана. Замаяна ходи, косата си скубе и току нарежда:

– Оле, какво стана! Бабиното Мими! Гледай, ще се пръсне! Как да му помогна? Божичко, кажи ми!

И насъбра баба врачки и знахари. Нищо не помогна. Доктори повика – и млади, и стари, ала никои помощ на Мими не даде.

Тогаз аз се сетих, че лекарство зная. Втурнах се веднага у съседа Байо.

– Слушай, чичо Байо! Бабин Дебеланко толкоз дебел стана, че от пълнотия а-а ще се пръсне! Пиявици, зная, у теб се намират. Дай ми ги с шишето, та наш Дебеланко от смърт да избавя.

– Добре си намислил, весел Патилане! – каза чичо Байо. – От това лекарство добре ще му стане.

И той ми подаде едно шише пълно с пиявици черни. Аз грабнах шишето. Припнах бързо къщи. Напълних веднага със вода легена и изтърсих в него моето лекарство.

Замърдаха страшно черните гадини. Но аз се не стреснах. Хващах ги безстрашно с ръце из водата и лепях ги бързо по наш

Дебеланко. Коремът, краката, гърбът и главата – вредом почернях.

За няколко дена от мойто лекарство бабин Дебеланко съвсем се оправи – слабичък и тънък като мене стана. Зарадва се много баба Цоцолана...

Но, за проклетия, моето лекарство в легена забравих. Една сутрин рано баба Цоцолана взела да си мие в легена краката. И миг не минава, крясък гороломен къщата разтресе... Баба Цоцолана, с пиявици жадни на двата си крака, към мен се понесе... Се щаш се самичък, какво ме дочака...

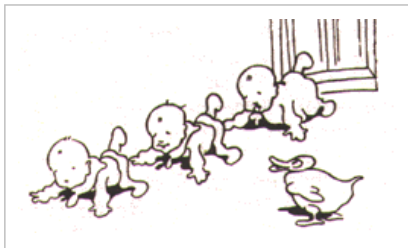
Та така, Смехурко. Аз добро направих, бабиния глезльо от смъртта избавих, а като отплата, баба ми наложи хубаво снагата. Но туй ми не пречи пак да съм си весел!

Поздрав най-сърдечен!

Твой приятел вечен:

Весел Патиланчо

Патиланчово царство

Драги ми Смахурко,
Баба Цоцолана три вну-
чета има. Нека ѝ са живи! Те
са малки още, ала пакостли-
ви и като големи на бой тър-
пеливи. Пред баба си само
не смеят да шавнат. За най-
малко нещо – все ще ги на-
ложи. Каквото поискат, все

вика: „Не може!“

Един ден тя рече:

– Слушай, Патилане! Ти си умен вече. На пазар отивам, а ти гледай тука пакост да не стане. На тебе оставям малките играчи. Ала вѐн на двора ти недей ги влачи. Гледай да не тичат и да не се борят. Тебе ще набия, ако пакост сторят. Аз ще се завърна скоро от пазара, и всичко в ред тука искам да заваря!

– Слушам, бабо, слушам! – аз ѝ отговорих и след нея кротко вратата затворих.

На пазар замина баба Цоцолана. И вкъщи, Смахурко, твоят Патиланчо господар остана.

Припнаха към мене малките играчи и викнаха всички:

– Бате Патилане, да идем на двора. Недей като баба да казваш: „Не може!“ Като сме мънички, ний не сме ли хора? Я виж какво слънце грее вѐн на двора!

Аз не се почудих и викнах веднага:

– Аз тук сега съдя! Може, деца, може! Ще търпим юнашки, ако баба после ни добре наложи!

И без да се бавим, припнахме на двора. А там друго искат мойте славни хора:

– Бате Патилане, жив и здрав бѐди ни! Кажи нали може да играим на свини? Ти ще си свинаря, а ние – свинчета. Да си скокнем лудо с четири крачета!

Пак не се почудих и викнах веднага:

– В патиланско царство всичко, деца, може! Ще търпим юнашки, ако баба после ни добре наложи!

И станаха свинки малките играчи. Най-малкото свинче зина като гардже и почна да грачи:

– Бате Патилане, жив и здрав бъди ни! Нали сме свинчета, в локвата да скочим сега позволи ни! Кажй, нали може?

– Може, деца, може! Щом Патилан съди, както ви се иска, нека така бъде!

И в локвата кална скокнаха и трите!

Ура! Да живеят смехът и игрите.

Но на мойто царство тук краят настана. Без време се върна баба Цоцолана. Свинар и свинчета тя наред подхвана! На славното царство безславен край сложи – мене и децата хубаво наложи...

Та така, Смехурко. Мене пак ме биха. Но малките братя ме поутешиха. Боят като мина, те пак се разсмяха, при мене дойдоха, засмяно казаха: „Нищо, че ни биха, бате Патилане! Боят се забравя, смехът ще остане!“

Поздрав най-сърдечен от мен и от моите малки патиланци!

Твой приятел вечен:

Весел Патиланчо

Като никога

Драги ми Смехурко,
 Ти не ще повярваш, но така е, брате. Този път Пати-ланчо нищо не изпати. Нищо не ми стори баба Цоцолана – мойта господарка лоша и припряна. Пък аз разбрах вече от какво се плаши, и сега по-мъчно тя ще ме пердаши.

Баба Цоцолана племениче има. За него разправя, че звездите снима. Дяволин се казва. То с мене играе и

всякога знае, как баба да смае.

Веднъж то намери ядките в долапа. Без да му размисля, всичките излапа. В празната кутия мишници постави, а върху капака дупчица направи. Като зърна баба празната кутия, котака подхвана – току не преби го.

– Ах, ти, котарако! – вика тя и бие. – За хубост ли само ще те храним ние! И таз сутрин толкоз връвчуни излапа, а мишките ходят и шетат в долапа!

Горкият Котанчо! Без вина пострада! Съжалих го много и на ум си рекох: „Чакай, Дяволине! Тъй няма да мине. За таз дяволия друго ти се пада!“

Баба Цоцолана в дървена кутия други ядки сипа. Знаех аз, че скоро хитър Дяволинчо и тях ще напипа. Затуй, без да знае баба Цоцолана, една жива мишка хванах от капана и пъхнах я скришом в новата кутия.

Но за проклетия, знаеш ли що стана? Минутка не мина, във вратата хлопна и влезе засмяна баба Цоцолана. Води Дяволина.

– Ела тука, лели – кротко му говори и с ръка посегна, долапа отвори. – Вчера леля купи печенички ядки. Ах, колко са сладки!

И тя поотхлупи новата кутия... Но мишката скочи, бабата изписка, ядките захвърли, далече отскочи. Дяволин изплака. Спусна се котака, в долапа затрака. Баба Цоцолана от страх не

знай де е, в пазвата си плюе и чак на кревата тича да се крие... Пък аз дотогава все мислех, Смехурко, че не може никой я уплаши. Сега една мишка туй чудо направи! Сърце патиланско не може да трае. Смехът ме задави и аз се изкисках.

Баба Цоцолана сякаш това чака. Право от кревата рипна с двата крака и хукна към мене. Но аз не съм глупав – избягах навреме. Мушнах се в долапа под миша закрила.

Баба Цоцолана, далеч от долапа, сърдита застана, със очи ме стреля, ала да пристъпи към мене не смее. Тя ме гледа, гледа, па взе да се смее...

Ядът ѝ отмина, и без бой се мина.

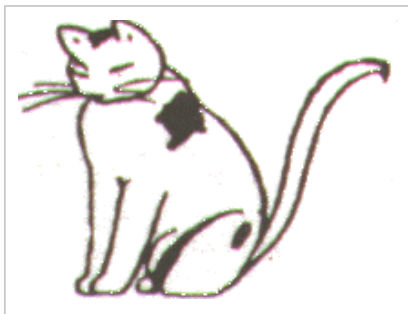
Та така, Смехурко. За чудо голямо, изпати си само баба Цоцолана, а твой Патиланчо нетупан остана.

Поздрав най-сърдечен!

Твой приятел вечен:

Весел Патиланчо

Приятели верни

Драги ми Смехурко,
Днес ще ти разкажа за
наш котаранчо. Татунчо се
казва. Гърбеца му баба често
попримазва. Но той, и нату-
пан, юнак се показва. Затова
сме с него приятели верни. А
от вчера вече сме и нераз-
делни. Където отида, той
след мене тича. Аз сега ти
пиша, а той току мърка и то-

ку наднича. До сами перото носа си завира. Да четете не знае, а ся-
каш разбира, че за него пиша.

Баба Цоцолана вчера рано стана. Торта с крем направи. На
масата още топла я остави. Прескочи да види стрина Сладкодум-
ка. А там като иде, с часове остава.

И ето тогава Татунчо подигна и двата си крака, тортата пог-
ледна, засука мустака и сякаш си рече: „Как сладко мирише! Но
само да кусна, зная що ме чака!“

Разбрах какво мисли. Гърбеца му исках от бой да предпазя и
казах:

– Татунчо, не бива! Трошица да хапнеш, баба ни пребива!
Почакай мъничко. Баба поне късче все ще ми остави. Ще го дам
на тебе. Сега бъди умен – пакост недей прави!

Татунчо послуша. Смъкна си краката. Примижа и тръгна
бавно към вратата...

В туй време аз почнах да чистя обуца. Както бях залисан,
чух, че котаранчо скочи от високо...

– Ах, Татунчо! – викнах. – Защо не послуша? Какво сега сто-
ри? Ах, какво направи тортата отгоре! Как сега ще срещнем баба
Цоцолана? Не знаеш ли колко е лоша и припряна!

Татунчо се стресна. Жалостно погледна. Искаше да каже:

– Ех, какво да правя! Не изтраях, братко. Ти виждаш сами-
чък, как мирише сладко! Ако си не взема, баба ми не дава!

Разбрах го веднага. Него така често баба го налага! И да го изкажа, тя пак ще ме бие. По-добре ще бъде горчивата чаша аз сам да изпия.

Бабината блуза бе свита на стола. Аз грабнах котака. Обвих го във нея. Така скрит да чака, докато на баба гнева поразея.

В туй време и баба от вълна пристигна, тортата съгледа и още от прага страшна врява дигна:

– Ах, ти, Патилане! От тука щом мръдна, и пакост ще стане! На какво прилича тортата отгоре! Сега казвай бързо! Ти ли това стори?

– Бабо, аз... такова...

– На ти теб такова, на ти онакова!

И тя ме удари. Дигна да повтори, но назад се дръпна, очи ококори. Пред нея стоеше в широката блуза изправен котака. Не ще заради него друг да пострада! От бой се не плаши никога юнака!

Ала баба грабна чепата тояга. Добре го наложи. Но той се изкопчи и чак вълн на двора с блузата избяга.

Та така, Смехурко, тоз път тъй се случи, че твой Патиланчо малко бой получи. Ала Котаранчо добре го отнесе.

Хайде, стига вече. После пак ще пиша.

Поздрав най-сърдечен!

Твой приятел вечен:

Весел Патиланчо

Дългобрадко

Драги ми Смехурко,
Откак не съм писал,
дълго време стана. На почивка
ходи баба Цоцолана. Морски
бани прави. Нервите й,
казва, станали по-здрави, а
ръцете вече – по-кротки и
нежни. Не тупкат тъй често,
както в дните прежни. По-
рядко си патя. Затуй рядко
пиша.

След морските бани баба Цоцолана тихогласна стана. Малко
кряска вече. Но затуй пък други кресльо ни довлече. Един козел
глулав със нея пристигна. И цялата къща на глава той дигна. Вре-
щи и се бори. По цял ден лудува. А баба го гали и не дава никой
нищо да му стори. Онзи ден мен блъсна. Мушна котарака. Разб-
рах аз, че козльо майстора си чака.

За черква вчера баба се облече. Но преди да тръгне, тя ми
кротко рече:

– Мойто огледало дай тук на чардака, да си поогледам отзад
двата крака, дали добре стъпват в новите пантофки.

Аз й го изнесох. Тя го сложи ниско, до сами долапа, па гледа,
па зяпа отдалеч и близко.

А през това време козелът не дреме. Във стъклото гладко той
отдалеч зърна други дългобрадко. Втурна се лудешки, в главата
го блъсна и – прас – вред по пода стъклото се пръсна...

Баба Цоцолана много се уплаши. Но като й мина, пак мен
напердаши.

– Ти, ти Патилане, на туй го научи. Аз си го доведох кротък
кат помиче!

Нищо не отвърнах. Пометох стъклата. Но кроях си вече за
козльо отплата.

Щом баба излезе, взех здравата рамка и върху дъската, която
по-рано стъклото крепеше, козел нарисувах със рога извити.

Рисувах го дълго. После поотстъпих. Отдалеч погледнах. Като жив стоеше той върху дъската. И клатеше сякаш за борба главата.

Зарадван котакът скочи на долапа. Погледна ме хитро. Искаше да каже: „Кой каквото бърка, това нека лапа!“

Примамих козела. Той много не мисли. Щом друг козел зърна, назад се изправи, презглава се втурна, рамката удари. Дъската изпраска. Котакът подскочи, изфуча изплашен и в легена скочи. И в отвора зинал козльо се натика. После се задърпа. Ала късно беше. Дъската забита врата му бодеше. И с рамката вънка той връска и тича. Мало и голямо сред двора се стича.

– А, бре, Патилане, туй на що прилича! – викна запъхтяна баба Цоцолана.

– Нищо, бабо, нищо. Твоего момиче само си нахлузи това огърличе!

Ти сам се сетиш, драги ми Смехурко, после какво стана. Знаеш добре вече баба Цоцолана. Студените бани тук безсилни бяха. Ушите ми дълго след това пламтяха. Но млади и стари от сърце се смяха.

Здрав бъди, Смехурко! Скоро пак ще пиша.

Поздрав най-сърдечен!

Твой приятел вечен:

Весел Патиланчо

Спортистка

Драги ми Смехурко,

Нали бях ти писал – морски бани прави баба Цоцолана. Дебеличка беше, по-дебела стана. Онзи ден тя рече:

– Къде ще се дяна такваз дебелана? Не! Така не бива! Който ме погледне, все ще се присмива. Вече да отслабна много ми се иска!

– Това лесно става. Ще станеш туристка! – подсети я бързо чичо Тънкопретко. – А шом ти хареса, време да не губиш, а да се запишеш направо спортистка!

И тя не се бави. Обуша, фланела, шапка и тояга веднага набави.

И ето я вчера баба Цоцолана рано-рано стана. Облече се бързо в новата премяна. Не хареса само ниските обуша.

– Патилане – рече, – донеси ми тука новите пантофки.

Аз ѝ ги донесох. Обу ги и каза:

– Готова съм вече. Тръгвай сега с мене! Днес ще се качиме горе на баира. Ще ме слушаш само! И тая торбичка ще носиш на рамо!

Подскочих от радост. Уплаших котака. Той рипна пред мене. Докато го зърна, път на баба мина. Но тя не се върна. Излезе отвънка и пое по пътя. Тръгнах подир нея.

Вървахме, вървахме – стигнахме баира.

– Хайде сега, бабо! Тука ще се спира!

– Ти по-малко дрънкай! Баба ти си знае.

Тръгнахме нагоре. Над нас сняг захвърка. Баба се задъхва. Нищо не говори! Тук-таме се спъне. По-горе потъне. Но върви, не спира. И аз със торбата тичам отподире.

Тъй както вървахме, токчето на баба изведнъж изпраска. Тя се люшна, викна, в снега се събори и ръце замаха надолу, нагоре.

Хвърлих се към нея, дано ѝ помогна.

Но тя се обърна, надолу се свлече. После се търкулна и мене повлече...

Презглава надолу двама полетяхме. Летяхме, летяхме. Най-после се спряхме.

Станах аз, погледнах и ръце разперих. Знаеш ли, Смехурко, пред мен що намерих? Една снежна топка, голяма, голяма. И топката рита с високи пантофки. От нея отгоре глава се подава. Вика та се къса.

Жива топка беше баба Цоцолана.

Аз я гледах, гледах, засмях се и рекох:

– Ставай, бабо, ставай! То какво излезе? Ти, наместо слаба, по-дебела стана.

Добре, че ръцете не бяха открити.

Хора се събраха и много се смяха.

Но що после стана вкъщи не видяха. Пак си поизпати моята гърбина.

Но туй не помогна. Баба Цоцолана туристка не стана. Котка път ѝ мина.

Здрав бъди, Смехурко.

Поздрав най-сърдечен!

Твой приятел вечен:

Весел Патиланчо

Козунаци

Драги ми Смахурко,
Цяла нощ не мигна баба
Цоцолана. Козунаци меси.
Едвам отзарана си подремна
малко. После се събуди. Бързо
се облече. Посочи тестото
и така ми рече:

– В черква заминавам.
Скоро ще се върна. Тия козунаци
на тебе оставям. Тука в
нощовите, както са завити,
да ги не похващаш. Вратите
затваряй! Печката подклаждай!
Чу ли, Патилане!

– Слушам, бабо, слушам. Както ми поръчваш, всичко тъй ще стане.

И баба замина. Аз подкладох силно печката гореща. Цял във пот потънах, поседнах насреща. Но много не мина, и при мен дофтаса весела дружина – тримата юначни малки патиланци.

Още от вратата подскачат и викат:

– Ти сам ли си тука, бате Патилане!

– И баба я няма!

– Ура! Патилански Великден ще стане!

– Я вижте! Яйцата! Боядисани вече!

– Борец ще си взема!

– И за борец искам. Ти стой по-далече!

– Ето го бореца! Кой иска да чука?

– Дай бе, дай го тука!

Но аз се намесих:

– Недейте лудува. Баба ще си дойде. Зле ще ни подхване. Недейте! Не може!

Мойте патиланци гракнаха върху ми:

– Бате Патилане, ти ли си, не си ли? Кога се научи да викаш „Не може“? Откога забрави, че на бой и глъчка ние сме корави!

На таквиз юнаци, мили ми Смахурко, що можеш направи? И аз ги оставих да чукаат яйцата.

Печката подкладох. Кога се обрѣнах, нито един вече здрав борец не зърнах.

Но друго видяха малките играчи:

– Бате Патилане, във това корито какво е завито? Дай да го погледнем!

И дорде ги зърна, малките юнаци тестото отвиха:

– Оле, козунаци! Ах, колко са много! Бате Патилане, гледай ги – изгичат! Да ги събереме! Че най-много ние от тях ще ядеме!

Аз се поуплаших. Ако баба още малко закъснее, това тесто живо съвсем ще прелее.

– Недейте похваща! – викнах на децата. – Тук се не месете! Че не козунаци, а бой ще ядете! Аз ще се затичам, да кажа на баба. Вие тук пазете!

И тогчас се втурнах. В Черквата се вмъкнах. Настрана повиках баба Цоцолана. Казах ѝ изплашен, какво вкъщи стана. А тя ръце дигна, за глава се хвана. Забрави къде е и викна високо:

– Превтасали, Божке! Тичай, Патилане! Отвий ношовите! Приготви тавите!

И аз се затичах. Стигнах скоро вкъщи. Отворих вратите. Спях се като гръмнат: моите юнаци, със тесто покрити, станали самите живи козунаци. Гледат ме и викат, весели, честити:

– Бате Патилане, знаеш ли без нази що щеше да стане? Нищо в ношовите не щеше да сварих!

В таз минута влезе баба Цоцолана, цяла запъхтяна. Най-напред се смая. После ахна, викна и наред захвана – мене и децата. Добре ни натупа. Но и тя, горкана, само тесто стана!

После ѝ премина. И ние след малко се развеселихме. Но за всеки случай яйцата строшени под масата скрихме...

Та така, Смахурко. Твоят Патиланчо поизпати множко с малките юнаци. Но пак си е весел.

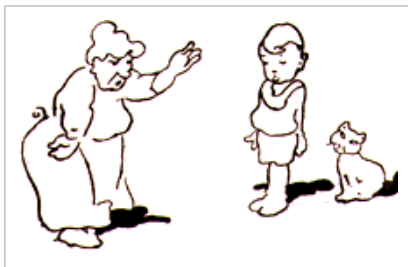
Честит ти Великден! Сладки козунаци!

Поздрав най-сърдечен!

Твой приятел вечен:

Весел Патиланчо

Изпъден

Драги ми Смехурко,
Знаеш ли що стана?
Скара ми се вчера баба Цоцолана. Ех, като закряка! Ех, като завика! Крушата на двора, вярвай, затрепера като трепетлика. Събраха се хора, ала тя не спира:

– Ти, ти, Патилане! Ако ти не беше, туй голямо чудо

не щеше да стане! Котаракът легнал в новата ми шапка! Ти си го разгалил! Мишките забравил! В дренченото сладко цял плъх се удавил! Твойте патиланци, дето ти ги учиш, бялата ми рокля с мастило обляли! Крушите във коша до една изяли. Тая сутрин тука ти ми ги довлече! Ти, ти, ти! Махай се! Иди си! Не те искам вече!...

Ех, мили Смехурко, сви ми се сърцето. Аз често си патя за другите, братко. Честичко ме тупат. Но след боя всичко пак си тръгва гладко. Сега не преглътнах тежките обиди.

– Ще си ида – рекох. – Нека и тя види, че и патиланец гордо сърце носи!

Тръгнах си печален. Но не щеш ли, тука друго чудо стана. И очи изблеши баба Цоцолана. След мене потегли Татунчо котака. А след него Петльо с ярка късокрака. Мойте патиланци тръгват редом с мене. Вървят и ми думат: „Бате Патилане, ние сме със тебе, каквото да стане! Сух хляб да ядеме, пак ще ни е сладко!“

Гледам и не вярвам! След мене потеглил бабин Дългобрадко. После моят Свинчо, после Патарана, че и Дебеланко, любимецът бабин, и той ме последва. Щом аз си излязох, в къщата на баба никой не остана. Не щеш ли, тогава на молба удари баба Цоцолана.

– А, бре, Патилане, мислиш ли що правиш? Тук сама-самичка как ще оставиш! Върни се, върни се! Било какво било, вече не сърди се! Аз нека си викам, ти недей ме слуша. То без вик не може. Ти нали навикна вече на гласа ми!

Гледах, мислих, гледах – баба домиля ми. Па току се върнах
и наред, Смехурко, мойте изпращачи до един прегърнах!

Поздрав най-сърдечен!

Твой приятел вечен:

Весел Патиланчо

КРАЙ

© 1926 Ран Босилек

Източник: <http://www.bulgaria.com/children/romani/ranbosilek/index.html>

© Вадим Лазаркевич, илюстрации

Публикация: Издателство САМПО, 1997

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2812>]